

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego L. K. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 1.274,78 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 533,46 zł od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 741,32 zł od dnia 13 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, sygn. akt V GC 465/15 (wyrok k. 52, uzasadnienie k. 53-55).

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie:

1 - prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania, a to przepisu art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez nierozważenie zebranego w sprawie materiału w sposób wszechstronny i sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym;

2 - naruszenie art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód wykazał zasadność dochodzonego roszczenia przy braku takiego wykazania.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozstrzygnięcia, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego oraz o przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej (apelacja k. 60-61).

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 77-78).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ogranicza uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje jako własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, uznając je za prawidłowe, a także w pełni akceptuje przedstawione przez ten Sąd rozważania prawne.

Apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

Skarżący podnosząc zarzut naruszenia przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. porzucił na opisanie tego zarzutu w ramach przytoczonego przepisu bez odniesienia go do konkretnych ustaleń Sądu I instancji, które w ramach tego zarzutu chciałby zakwestionować. Dla skuteczności podniesionego zarzutu nie wystarczą same stwierdzenia apelującego, że ustalenia faktyczne zostały dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, konieczne jest bowiem wskazanie, umiejscowionych w realiach konkretnej sprawy przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia kryteriów określonych w art. 233 §1 k.p.c. Środek zaskarżenia w postępowaniu uproszczonym powinien być sformułowany na zasadzie art. 505⁹ § 1 k.p.c., tj. w taki sposób by umożliwić merytoryczne

rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym, na co tak sformułowany zarzut w rozpoznawanej apelacji nie pozwala.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. należy uznać za chybiony. Przepis powyższy ustanawia podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 1997 roku, I PKN 375/97, OSNCPiUS 1998, nr 18, poz. 537).

Do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w wyroku z 15 marca 2012 roku, I CSK 345/11, opubl: Legalis).

Normę prawną stanowiącą podstawę oceny rozkładu ciężaru dowodowego w niniejszej sprawie jest art. 535 § 1 k.p.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Z powyższego przepisu wynika, że na stronie powodowej jako sprzedawcy ciążył obowiązek wykazania, że doszło do wydania towaru, zaś na stronie pozwanej, jako kupującym, że nastąpiła zapłata. Sąd meriti niewątpliwie nie naruszył art. 6 k.c. prawidłowo przypisując stronie powodowej i pozwanej obowiązek przeprowadzenia dowodów na wskazane okoliczności. Tymczasem apelujący podnosząc naruszenie powyższego przepisu do rangi zarzutu apelacyjnego próbował zakwestionować uznanie Sądu Rejonowego, że powód wykazał dochodzone roszczenie.

Procesowym „odpowiednikiem” art. 6 k.c. jest art. 232 k.p.c., określając reguły rozkładu ciężaru dowodu. Wyraża on zasadę kontradiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego i to strony, a nie sąd, pozostają dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (wyrok Sądu Najwyższego z 7.5.2008 r., II PK 307/07, Legalis; wyr. SN z 7.10.1998r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662). Oznacza to, że to strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń, uzasadniających żądanie. Z przepisów powyższych wynika zatem powinność dla stron przedstawienia w toku postępowania dowodów na poparcie okoliczności istotnych (art. 217 k.p.c.) z punktu widzenia ich pozycji procesowej. Powód winien wykazać okoliczności stanowiące podstawę jego żądania, a pozwany okoliczności niweczące to roszczenie.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie powód sprostał ciężarowi dowodowemu określonemu w art. 6 k.c. Załączonymi do pozwu dowodami z dokumentów w postaci faktur VAT (k. 6-8) wykazał, że zamówiony przez pozwanego towar został mu dostarczony. Pozwany zresztą w sprzeciwie od nakazu zapłaty sam przyznał, że jest dłużnikiem powoda i że prowadzi rozmowy, co do wartości przedmiotu sporu (k. 28-31). Wpłacona w toku postępowania sądowego kwota 900 zł została zaliczona na poczet wynikających z przedmiotowych faktur VAT należności, a powództwo o tę kwotę ograniczone, natomiast postępowanie w tym zakresie umorzone.

Pozwany jednak nie udowodnił, że dokonał zapłaty za dostarczony towar w pozostałym zakresie. Jego twierdzenia przemawiające za żądaniem oddalenia powództwa, iż uiścił należną powodowi zapłatę, należy uznać za gołosłowne. Wbrew bowiem dyspozycji art. 232 k.p.c., nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Na wyznaczony termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie stawił się (k. 51). Natomiast samo zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej w sprzeciwie i apelacji nie jest wystarczające do udowodnienia braku zasadności roszczenia. Nadto pozwany nie kwestionował okoliczności przyjęcia spornych faktur, które wskazywały kwoty i terminy płatności.

W ocenie Sądu Okręgowego wobec niewykazania przez pozwanego wykonania wynikającego z umowy sprzedaży obowiązku zapłaty powodowi umówionej kwoty za zakupiony towar, prawidłowo Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne we wskazanej przez powoda części, którą zasądził od pozwanego wraz z odsetkami (art. 481 § 1 k.c.).

W tym stanie rzeczy podkreślić pozostaje, że okoliczność przeprowadzenia przez pozwanego jakichkolwiek negocjacji w przedmiocie warunków spłaty należności względem powoda (czemu zresztą powód zaprzecza) pozostaje bez wpływu na fakt wymagalności wskazanych w przedmiotowych fakturach kwot i niedopełnieniu obowiązku ich zapłaty w całości ze strony pozwanego, który wynikał przecież z zawartej umowy sprzedaży.

Wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. Sąd Okręgowy nie dostrzegł też żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty zasądzone od pozwanego na rzecz powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 180,00 zł, które zostało określone na podstawie § 2 pkt 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).